

นิทานน้ำใจ112

อีสป 156 หมาป่ากับนกกระสา (Wolf and crane)

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ขณะที่หมาป่าตัวหนึ่งกำลังกินสัตว์เป็นอาหารอยู่นั้น กระจงก็เข้าไปติดอยู่ในลำคอของหมาป่า ทำให้ไม่สามารถที่จะกลืนอะไรได้ และรู้สึกเจ็บปวดมาก หมาป่าจึงวิ่งไปมา และหาสิ่งที่จะมาบรรเทาอาการเจ็บปวด หมาป่าพยายามขอให้สัตว์อื่น ช่วยเอากระจงออกจากลำคอของมัน “ข้าสามารถให้ได้ทุกอย่าง” หมาป่าพูด “หากใครเอากระจงออกจากคอของข้าได้” ในที่สุดก็มีนกกระสาตัวหนึ่งยอมช่วยหมาป่านกกระสาบอกให้หมาป่าอ้าปากกว้างๆ แล้วใช้คอที่ยาวของตัวเองล้วงลงไปในลำคอของหมาป่า จากนั้น นกกระสาก็ใช้จงอยปาก คาบกระจงที่ติดอยู่ในคอของหมาป่าออกมาได้ “ท่านจะให้อะไรเป็นสิ่งตอบแทนแก่ข้า” นกกระสาถาม หมาป่าเจ้าเล่ห์ ยิ้ม และพูดว่า “จงรู้เอาไว้ เมื่อเจ้าเอาหัวของเจ้าเข้าไปอยู่ในปากของข้า แล้วข้าไม่บังคับหัวของเจ้านั้น ก็คือรางวัลอันยิ่งใหญ่สำหรับตัวเจ้าแล้ว”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “ผู้เลวทรามไม่รู้จักความมตัญญูรู้คุณ”

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานของกรีกโบราณอายุกว่าสองพันปี ซึ่งมีเค้าเรื่องคล้ายคลึงกับเรื่อง “นกหัวขวานกับราชสีห์” ในนิทานชาดก ตอนชวสกุณชาดก